

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 40.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 1. Oktober 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Maren Møller og Anna Hansen.

Det er en almindelig Opfattelse, at man paa Landet ikke har Brug for Kvindesagen. Forholdet mellem Mand og Kvinde er lige, idet det fælles Arbejde ved Jordbruget og Fællesundervisningen i Barnealderen stiller de Unge lige. Dette er imidlertid en ren Misforstaaelse, og de to udmærkede Kvinder, hvis Billeder vi i Dag bringer vore Læsere, kan fortælle herom. Deres haarde Kamp i Livet er netop ført paa Grund af den sociale Uretfærdighed over for Kvinden. Disse Kvinder har ved deres sjældne store Arbejdsevne og Energi tiltunget sig en anset Stilling i Forretningslivet, men de fleste Kvinder opgiver Kampen og synker.

Tæt ved Ringe Station paa Fyn ligger deres smukke Manufaktur- og Modeforretning, og det er, trods de landlige Forhold, en temmelig betydelig Kundekreds, der gaar ind og ud af deres Butik. De to Chefer i Forretningen er ikke alene Elskværdigheden selv, men de er begge ualmindelig dygtige Forretningsfolk, hvis Princip det er, aldrig at tillade en Kunde at gaa misfornøjet bort og altid kun at føre bedste Varer. De udvider stadig deres Forretning og har nu for et Par Aar siden købt sig et dejligt to Etages Hus paa det bedste Strøg i Byen Ringe.

Men det er først efter 15 Aars ihærdigt Arbejde, at de har naaet saa vidt, at de ikke alene selv kan leve sorgfrit, men ogsaa give deres Bidrag til at lade andre oplære og være med i mange gode Foretagender.

Men hvor svært for Kvinder, der vil

Maren Møller og Anna Hansen.

frem, aldrig at have lært noget, siger de; thi i Virkeligheden tillader Gaardmændene paa Landet endnu mindre end Folk i Byerne, at deres Døtre lærer noget.

Det er endnu Skik, at Gaarden bliver hel og udelt til en af Sønnerne, og saa kommer det først og fremmest an paa, at denne Søn ikke straks skal ud med flere Penge til sine Søskenes Arv, end han med Lethed kan forrente; han maa for alt i Verden ikke blive nødt til at sælge en Tomme Jord fra den gode Gaard. Hvorledes de andre Søsken klarer sig, kommer det ikke an paa. Søstre kan blive i Hjemmet, der kan de faa Lov at spise „Naadsensbrød“. Derfor er en Gaardmandsdatter, som ikke gifter sig, uheldigere stillet end en Tjenestepige, som dog i en tidligere Alder lærer at arbejde for at tjene sit Brød; medens Gaardmandsdatteren ikke har det mindste Begreb om

Fødens og Klædernes Værdi, saa længe hun gaar i Hjemmet, men pludselig en skønne Dag som ældre Menneske sættes ud af Gaarden, med et Par Hundrede Kroner i Lommen, uden nogensinde at have faaet sin Erhvervsevne udviklet.

Maren Møller er en Gaardmandsdatter fra Vester Skjærninge paa Fyn (Søster til Gaardmand R. Møller, Forfatteren til „Isen brydes“). Den rigt begavede unge Pige følte tidligt Trang til Kundskab og aandelig Udvikling, men der kunde ikke være Tale om, at hun som Kvinde kunde faa Lov til at tilfredsstille denne Trang. Selvfølgelig skulde den unge kønne Pige efter Forældrenes Mening være Gaardmandskone, og saa vilde det kun lidet baade hende, om hun fik Lyst til Bogen eller — hvad værre var — Skuespilkunsten; thi det var egenlig den, den unge Sjæl var greben af. Ved at se „En Spurv i Tranedans“ i Svendborg havde Maren Møller faaet den Tanke, som naturligvis hurtig blev slaaet ned hos den 15aarige Pige. Nogle Aar senere skrev Digteren Mads Hansen nogle Skuespil for et Dilettantselskab, som han fik dannet af sine Nærmeste. Disse Skuespil var nærmest Folkelivsbilleder fra Bondestanden, der hver Vinter i en længere Aarrække blev spillet i Sangforeningen i Vester Skjærninge. Maren Møller benyttede sin Fritid hertil. Hun havde særlig sin Styrke i Karakterroller. Disse Bondekomedier gjorde stor Lykke, og der var endogsaa Tale om, at de Spillende skulde være rejst til København og have opført Bondekomedierne paa Kasino. Men Maren